

CASSANDRA CLARE

ΜΑΣΤΡΟΪΕ ΣΜΡΤΕΛΝΙΚΟΝ

MESTO SKLA

TRETIÁ
KPIHA

ΠΆΣΤΡΟΪΕ ΣΜΡΤΕΛΉΝΙΚΟΝ

MĚSTO SKLA

Ďalšie knihy od
CASSANDRY CLARE

Nástroje smrteľníkov

Mesto kostí

Mesto popola

Pekelné stroje

Mechanický anjel

Mechanický princ

CASSANDRA CLARE

ΠÁΣΤΡΟΪΕ ΣΜΡΤΕΛΉΝΙΚΟΝ

**MESTO
SKLA**

TRETIA
KNIHA

slovar

Copyright © 2009 by Cassandra Claire, LLC.

Translation © Otakar Kořínek 2013

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2013

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu majiteľa.

ISBN 978-80-556-0791-7

Mamičke

„Rátam len hodiny, ktoré majú žiaru.“

Pod'akovania

Keď sa zo spätného pohľadu zamýšľate nad napísaním knihy, nevdojak si uvedomíte, že je to skupinová práca a že by sa to celé potopilo ako Titanic, keby ste nemali pomoc priateľov. S týmto na mysli ďakujem NB tímu a Massachusetts All-Stars, ďalej Elke, Emily a Clio za hodiny, počas ktorých mi pomáhali so zápletkou, a Holly Blackovej za hodiny opakovaného trpezlivého čítania tých istých scén. Libbe Brayovej za to, že mi nosila žemle, a za gauč, na ktorom som písala, Robinovi Wassermanovi za to, že ma rozptyľoval výstrižkami z *Gossip Girl*, Maureen Johnsonovej za hrozivé pohľady, keď mi písanie nešlo, a Justine Larbalestierovej a Scottovi Westerfeldovi za to, že ma nútili vstať z gauča a ísť niekam písať. Vďaka patrí aj Ioane za pomoc s rumunčinou (ktorú vôbec neviem). A ako vždy ďakujem svojmu agentovi Barrymu Goldblattovi, editorke Karen Wojtylovej, tímu vo vydavateľstvách Simon & Schuster a Walker Books, že podporili túto trilógiu, a Sarah Paynovej za zmeny dávno po termíne. A, prirodzene, svojej rodine – matke, otcovi, Jimovi a Kate, klanu Esonsovcov a, pravdaže, Joshovi, ktorý je stále presvedčený, že postava Simona je založená na ňom (a možno má pravdu).

*Dlhá je cesta, a ťažká,
ktorá z pekla vedie k svetlu.*
John Milton, *Stratený raj*

Prvá časť
Iskry vzlietajú vozvyš

*Človek sa rodí pre trápenie
ako iskry vzlietajú vozvyš.*

Kniha Jóbova 5,7

I

PORTÁL

Studený front z predchádzajúceho týždňa prešiel. Bol jasný slnečný deň. Cez prašné priestranstvo pred Lukeovým domom sa ku vchodu rýchlo blížila Clary s kapucňou kabáta stiahnutou na hlavu, aby jej vietor nefúkal do tváre vlasy. Počasie sa síce oteplilo, ale od East River stále brutálne fučalo. Vietor prinášal slabý chemický pach, zmiešaný s pachom brooklynského asfaltu, benzínu a spáleného cukru z opusteného cukrovaru poniže na ulici.

Simon ju čakal na verande v kresle s polámanými pružinami. Na kolenách v modrých džínsoch držal prenosnú konzolu Nintendo a usilovne do nej ťugal stylusom. „A je to,“ prehodil, keď Clary vychádzala po schodoch. „Natrel som im to!“

Clary si sňala kapucňu, vytriasla si z očí vlasy a zalovila vo vrecku po kľúčoch. „Kde si bol? Vyzvolávala som ti celý deň.“

Simon vstal a vložil blikajúcu obrazovku do vaku. „Bol som u Erica. Naša skupina, cvičili sme.“

Clary prestala mykať kľúčom v zámke – vždy sa zasekol – a zamračila sa na Simona. „Skupina? Cvičili ste? Chceš povedať, že si ešte...“

„V skupine? A prečo by som nemal byť?“ Načiahol sa poza Clary. „Daj, odomknem ja.“

Clary stála, kým Simon zatlačil na kľúč, ako bolo treba, a šikovne ním skrútol. Stará zanovitá zámka sa poddala. Rukou sa obtrel o Clarinu. Pokožku mal chladnú, rovnakej teploty ako vzduch vonku. Clary sa trochu zachvela. Iba minulý týždeň sa zhodli na tom, že sa nebudú pokúšať o romantický vzťah, no Clary ešte stále upadala do rozpakov, keď Simona zbadala.

„Vďaka.“ Vzala si kľúč a na Simona ani nepozrela.

V obývačke bolo horúco. Clary si zavesila kabát na vešiak v predizbe a so Simonom v päťách zamierila do voľnej izby. Zamračila sa. Kufor mala na posteli otvorený ako lastúru a všade sa povalovali jej šaty a skicáre.

„Myslel som, že ideš do Idrisu len na niekoľko dní,“ prehodil Simon a s miernym zdesením prebehol očami po tom neporiadku.

„To áno, ale neviem si predstaviť, čo si mám zbalit. Nemám skoro nijaké šaty a sukne, ale čo ak tam nebudem môcť nosiť nohavice?“

„Prečo by si tam nemohla nosiť nohavice? Je to iná krajina, nie iné storočie.“

„Lenže Tieňolovci sú takí staromódni a Isabelle stále nosí šaty...“ Clary zmlkla a vzdychla. „To nič. Len si premietam všetky svoje obavy o mamu do oblečenia. Hovorme o niečom inom. Aká bola skúška? Skupina ešte stále nemá názov?“

„Šlo to dobre.“ Simon vyskočil zadkom na stôl a hompáľal nohami. „Uvažovali sme o novom motte. Niečo ironické ako: ‚Videli sme milión tvári a osemdesiat percent sme zrockovali.‘“

„Povedal si Erikovi a ostatným, že...“

„Že som upír? Nie. Také niečo sa len tak neutrúsi medzi rečou.“

„Možno nie, ale sú to tvoji kamoši. Mali by o tom vedieť. A okrem toho by si určite povedali, že to môže posilniť tvoje šance stať sa rockovým božstvom – vieš, ako ten upír Lester.“

„Lestat,“ opravil ju Simon. „Upír Lestat. Lenže on je fiktívna postava. A okrem toho si neviem predstaviť, ako by si ty behala po všetkých kamošoch a vykladala im, že si Tieňolovkyňa.“

„Po akých kamošoch? Ty si môj kamoš.“ Hodila sa na posteľ a zadívala sa na Simona. „A tebe som to povedala, nie?“

„Lebo si nemala na výber.“ Simon nachýlil hlavu a uprel na ňu pohľad. V očiach sa mu odrážalo svetlo z lampy na nočnom stolíku a postriebrovalo ich. „Bude mi za tebou smutno, keď budeš preč.“

„Aj mne za tebou,“ povedala Clary, hoci ju od nedočkavosti priam svrbelo celé telo a nemohla sa na nič sústrediť. *Idem do Idrisu!* spievalo jej vnútro. *Uvidím vlast' Tieňolovcov, Mesto skla. Zachránim mamu!*

A bude s Jaceom.

Simonovi sa zablysko v očiach, akoby počul jej myšlienky, ale prehovoril ticho. „Vysvetli mi to ešte raz – prečo musíš ísť do Idrisu? Prečo to nemôžu urobiť Madeleine a Luke bez teba?“

„Čary, ktoré uviedli mamu do tohto stavu, dostala od boso-ráka – od Ragnora Fella. Madeleine vraví, že ho musíme nájsť, lebo len od neho sa dozvieme, ako ju počarenia zasa zbaviť. On však Madeleine nepozná. Poznal moju mamu a Madeleine je presvedčená, že mne bude dôverovať, lebo sa mame veľmi podobám. A Luke so mnou nemôže ísť. Do Idrisu by mohol prísť, ale do Alicante nemôže vstúpiť bez dovolenia Sesie a tá mu ho neudelí. Ale o tomto mu, prosím ťa, nepovedz – už teraz je celý

nanič z toho, že so mnou nemôže ísť. Keby nebol poznal Madeleine v minulosti, určite by ma nepustil.“

„Ale budú tam aj Lightwoodovci. A Jace. Pomôžu ti. Teda Jace určite povedal, že ti pomôže, nie? Nemá nič proti tomu, že ideš?“

„Jasné, že mi bude pomáhať,“ povedala Clary. „A samozrejme, že nemá nič proti tomu. Je s tým uzrozmenný.“

Vedela však, že to posledné nie je pravda.

Po rozhovore s Madeleine v nemocnici šla Clary rovno do Inštitútu. O tajomstve svojej mamy povedala ako prvému Jaceovi – ešte predtým ako Lukeovi. Jace tam stál, civel na ňu, a keď rozprávala, len bledol a bledol, až to vyzeralo, že mu nerozpráva o záchrane mamy, ale kruto, pomaly mu vysáva krv.

„Nikam nejdeš!“ vyhlásil, len čo dopovedala. „Do Idrisu nepôjdeš, ani keby som ťa musel poviazať a sedieť na tebe, kým ťa ten strelenný vrtoch neprejde.“

Clary mala pocit, akoby jej vylepil. Predpokladala, že ho to poteší. Bežala celou cestou z nemocnice do Inštitútu, aby mu to oznámila, a on tu stojí vo dverách a zazerá na ňu, akoby ju chcel prizabiť. „Ale ty ideš.“

„Áno, my ideme. Musíme. Sesia zvolala do Idrisu na veľké zhromaždenie všetkých svojich aktívnych členov, ktorí nemusia nevyhnutne ostať doma. Bude sa hlasovať, čo urobiť s Valentinom, a keďže my sme poslední, čo sme ho videli...“

Clary mu nedala dopovedať. „Keď idete vy, prečo nemôžem ísť s vami?“

Priamočiarosť tejto otázky akoby ho popudila ešte väčšmi. „Lebo to tam nie je pre teba bezpečné.“

„A tu? Tu je to až také bezpečné? Za minulý mesiac som skoro desaťkrát prišla o život a vždy to bolo tu v New Yorku.“

„To preto, lebo Valentine sa sústredil na dva Nástroje smrteľníkov, ktoré boli tu.“ Jace zaškrípал zubami. „Teraz upriami pozornosť na Idris, to všetci vieme...“

„Až takú veľkú istotu v tom zasa nemáme,“ ozvala sa Maryse Lightwoodová. Stála v prítmí na chodbe pri vchode a Jace ani Clary ju dosiaľ nevideli. Postúpila do ostrého svetla vchodu. Keď na ňu dopadlo, zvýraznilo jej strhanú, vyčerpanú tvár a vrásky, ktoré akoby ju ťahali nadol. Jej muža Roberta Lightwooda zranil minulý týždeň v boji démonský jed a odvtedy potreboval ustavičnú opateru. Clary si len ťažko vedela predstaviť, aká musí byť zmorená. „A Sesia sa chce stretnúť s Clarissou. To vieš, Jace.“

„Sesia nech sa ide vypchat!“

„Jace.“ Hlas jej pre zmenu zaznel nefalšovane rodičovsky. „Čo sú to za reči?“

„Sesia chce všeličo a nemusí to vždy dostať,“ preformuloval to.

Maryse si ho premerala pohľadom, ktorý hovoril, že presne vie, ako to myslí, a nepozdávalo sa jej to. „Sesia má často pravdu, Jace. Je celkom logické, že sa chce rozprávať s Clary po tom, čím prešla. Čo by im mohla povedať...“

„Ja im poviem všetko, čo chcú vedieť,“ skočil jej do reči Jace.

Maryse vzdychla a uprela modré oči na Clary. „Takže ty chceš ísť do Idrisu?“

„Na niekoľko dní. Nebojte sa, nebudem na ťarchu,“ odvetila, a prosbne sa zadívala na Maryse, nevšímajúc si Jaceov do biela rozpálený pohľad. „Sľubujem.“

„Tu nejde o to, či budeš, alebo nebudeš na ťarchu,“ povedala Maryse. „Otázka je, či budeš ochotná stretnúť sa so Sesiou, keď tam prídeš. Chcú s tebou hovoriť. Ak odmietneš, pochybujem, že dostaneme povolenie vziať ťa s nami.“

„Ne...“ začal zasa Jace.

„Stretnem sa so Sesiou,“ prerušila ho Clary, hoci jej pri tej predstave prebehli po chrbte zimomriavky. Dosiaľ poznala iba jedného emisára Sesie, ktorým bola Inkvizítorka, a v jej prítomnosti sa necítila dobre.

Maryse si končekmi prstov pošúchala spánky. „Tak teda dohodnuté, dobre.“ Sama však v pohode nevyzerala. Jej hlas znel nervózne a krehko ako priveľmi napnutá husľová struna. „Jace, odpovedať Clary a potom príď do knižnice. Musím sa s tebou rozprávať.“

Zmizla v prítomí bez slova na rozlúčku. Clary sa za ňou dívala s pocitom, akoby ju poliali ľadovou vodou. Alec a Isabelle mali mamu úprimne radi a Clary bola presvedčená, že Maryse naozaj nie je zlý človek, ale chýbala jej srdečnosť.

Jaceovi stvrdli ústa. „Vidiš, čo si spískala?“

„Musím ísť do Idrisu, aj keď ty to nechápeš,“ odvrkla Clary. „Musím to urobiť pre mamu.“

„Maryse priveľmi dôveruje Sesii,“ prehodil Jace. „Verí, že sú tam všetci dokonalí, a ja jej nijako nemôžem vysvetliť, že to nie je pravda, lebo...“ Náhle zmlkol.

„Lebo to povedal Valentine.“

Očakávala výbuch, ale Jace len utrúsil: „Nikto nie je dokonalý.“ Nahol sa a ťukol ukazovákom do tlačidla výťahu. „Ani Sesia.“

Clary si založila ruky. „Naozaj len preto nechceš, aby som šla? Lebo to nie je bezpečné?“

Jaceovi sa po tvári mihol prekvapený výraz. „Čo tým myslíš? Aký iný dôvod by som mohol mať?“

Preglgla. „Lebo...“ *Lebo si mi povedal, že už ku mne nič necítiš, a to je, aby si vedel, strašne trápne, lebo ja k tebe ešte niečo cítim. A stavím sa, že o tom vieš.*

„Lebo nechcem, aby za mnou moja malá sestrička všade chodila ako chvost?“ V hlase mu zaznel ostrý tón, napoly posmešný, napoly ešte akýsi iný.

Prišiel výťah a s buchotom zastal. Clary odtisla dvere, vstúpila dnu a obrátila sa k Jaceovi. „Nejdem preto, že tam budeš ty. Idem, lebo chcem pomôcť mame. *Našej* mame. Musím jej pomôcť. Stále ti to nedošlo? Ak to neurobím, možno sa nikdy nepreberie. Mohol by si aspoň predstierať, že ti na tom trocha záleží.“

Jace jej položil na plecía ruky a prsty sa mu pritom ošuchli o jej obnaženú pokožku pri golieri. Nervami jej prebehlo mimovoľné zachvenie. Všimla si, že pod očami má kruhy a pod lícnymi kosťami tmavé priehlbiny. Jeho čierny sveter ešte zvyrazňoval modriny a tmavé mihalnice. Bol štúdiou kontrastu, malo by sa to namaľovať čiernou, bielou a sivou, kde-tu s fliačkami zlatej na ozvláštnenie, napríklad v očiach...

„Nechaj to na mňa,“ povedal ticho a nástojčivo. „Pomôžem jej aj za teba. Povedz mi, kam mám ísť, koho sa pýtať. Urobím všetko, čo bude treba.“

„Madeleine povedala tomu bosorákovi, že prídem ja. Bude čakať Jocelyninu dcéru, nie Jocelyninho syna.“

Jace jej zovrel plecía tuhšie. „Tak jej povedz, že došlo k zmene plánu. Pôjdem ja, nie ty. Ty v nijakom prípade.“

„Jace...“

„Urobím čokoľvek,“ naliehal. „Všetko, čo len chceš, ak mi slúbiš, že tu zostaneš.“

„To nemôžem.“

Pustil ju a odtrhol sa od nej, akoby ho odsotila. „Prečo?“

„Preto, lebo je to moja mama, Jace.“

„Aj moja.“ Hlas mal chladný. „Prečo vlastne neprišla Madeleine za nami oboma? Prečo len za tebou?“

„Vieš prečo.“

„Viem, jasné.“ Hlas mu zaznel ešte chladnejšie, „Preto, že pre ňu si Jocelynina dcéra a ja budem vždy len Valentinov syn.“

Prudko medzi nimi zatiahol dvere výťahu. Na krátku chvíľu ho cez ne videla – mriežka dverí mu delila tvár na kosoštvorce, ohraničené kovom. Cez jeden kosoštvorec sa na ňu upieralo jedno zlaté oko a v jeho hĺbke blčal zúrivý hnev.

„Jace...“ vyhrkla.

Vtom výťahom myklo, pohol sa a unášal ju dolu do tmavého ticha katedrály.

„Vráť sa na zem, Clary.“ Simon jej zamával pred tvárou rukami. „Vnímaš?“

„Ale áno, prepáč.“ Clary si sadla a potriasla hlavou, aby si ju prečistila. Mala pocit, že v nej má pavučiny. Od okamihu pri výťahu Jacea nevidela. Nebral jej telefón, takže plány na cestu do Idrisu s Lightwoodovcami musela robiť prostredníctvom Aleca, ktorý jej neochotne, rozpačito slúžil ako styčná osoba. Chudák Alec, vždy chcel robiť, čo treba, a teraz sa zmieta medzi Jaceom a mamou. „Povedal si niečo?“

„Len toľko, že podľa mňa sa vrátil Luke,“ odvetil Simon a zošuchol sa zo stola vo chvíli, keď sa otvorili dvere. „A je tu.“

„Čau, Simon.“ Luke to povedal pokojne, možno trochu unavené – mal ošúchané džínsové sako, flanelovú košelu a staré kordové nohavice, zastrčené do čižiem, ktoré vyzerali, že najlepšie časy zažili pred desiatimi rokmi. Okuliare mal vysunuté do hnedých vlasov, ktoré boli popretkávané šedinami hojnejšie, než si Clary pamätala. Pod pazuchou niesol balík, previazaný zelenou stužkou. Podal ho Clary. „Priniesol som ti niečo na cestu.“

„To si nemusel!“ zaprotestovala Clary. „Už si urobil toľko...“ Pomyslela si na šatstvo, ktoré jej pokúpil, keď sa zničilo všetko, čo mala. Daroval jej nový mobil, nové maliarske potreby, všet-

ko bez toho, že by o to žiadala. Takmer všetko, čo teraz mala, jej daroval Luke. *A pritom nesúhlasí s tým, že idem.* Tá posledná myšlienka medzi nimi visela nevyslovená.

„Viem. Ale keď som to zbadal, pomyslel som si na teba.“
Podal jej škatuľu.

Obsah bol zabalený vo vrstvách hodvábneho papiera. Clary ho roztrhla a ruka sa jej dotkla čohosi mäkkého, čo pripomínalo kožušinu mačky. Nevdojak vzdychla. Bol to zamatový fľaškovo zelený kabát, staromódny, so zlatou hodvábnu podšívkou, mosadznými gombíkmi a širokou kapucňou. Rozložila si ho na kolenách a prihládzala ten mäkučký materiál rukami. „Také niečo by sa hodilo Isabelle,“ zvolala. „Ako tieňolovecký cestovný plášť.“

„Presne. Teraz budeš oblečená ako jedna z nich,“ povedal Luke. „Keď budeš v Idrise.“

Pozrela naňho. „Chceš, aby som vyzerala ako jedna z ich?“

„Clary, ty si jedna z nich.“ Úsmev mal podfarbený smútkom. „A vieš, ako berú tých zvonka. Všetko, čím zapadneš...“

Simon odfrkol a Clary naňho vrhla previnilý pohľad – skoro zabudla, že je tam. Nápadne si pozrel na hodinky. „Pôjdem.“

„Ale veď si len prišiel!“ zdržiavala ho Clary. „Myslela som, že tu pobudneme, pozrieme si film alebo tak niečo...“

„Musíš sa baliť.“ Simon sa usmial, žiarivo ako slnečný svit po daždi. Skoro by bola uverila, že ho nič neťažá. „Prídem sa potom s tebou rozlúčiť.“

„Ale, Simon,“ zaprotestovala Clary. „Zostaň...“

„Nemôžem.“ Vyhĺsil to naozaj definitívne. „Idem sa stretnúť s Maiou.“

„Á, no výborne,“ povedala Clary. Vravela si, že Maia je milá. Múdra. Pekná. Aj ona je vlkolačica. Vlkolačica so slabosťou pre Simona. Tak by to asi malo byť. Áno, jeho nová priateľka by

mala byť Dolnosveťanka. Veď aj on je teraz Dolnosveťan. Vlastne by sa nemal stykať s Tieňolovcami ako Clary. „Tak potom radšej chod.“

„Áno, pôjdem.“ V Simonových tmavých očiach sa nedalo čítať. Bolo to niečo nové – dosiaľ vedela vždy v Simonovi čítať. Ktovie, či to nie je vedľajší účinok upírstva, uvažovala, alebo niečo iné. „Tak sa maj,“ povedal a zohol sa, akoby ju chcel pobožkať na líce, a rukou jej odhrnul vlasy. Vtom znehybnel a odtiahol sa s neistým výrazom na tvári. Clary sa prekvapene zamračila, ale už bol preč a prešiel popri Lukeovi vo dverách. Z diaľky doľahlo buchnutie dverí.

„Správa sa tak čudne,“ zvolala, tisnúc si k sebe zamatový kabát ako štít. „Myslíš, že je to tým upírstvom?“

„Podľa všetkého nie.“ Luke sa zatváril trochu pobavene. „Keď sa niekto stane Dolnosveťanom, neznamená to, že sa zmenia jeho pocity k veciam. Alebo k ľuďom. Dajme mu čas. Rozišla si sa s ním.“

„Nie. On sa rozišiel so mnou.“

„Lebo si doňho nebola zamilovaná. Je to ošemetné, ale myslím, že to zvláda so šarmom. Mnohí tínedžeri by sa mračili alebo by sa ti zakrádali pod oblokom s obrovským rádiomagnetónom.“

„Dnes to už neletí. To bolo v osemdesiatych rokoch.“ Clary zliezla z postele a obliekla si kabát. Zapla si ho až ku krku a hovelala si v mäkkom pocite zo zamatu. „Ja len chcem, aby sa Simon vrátil do normálu.“ Pozrela sa na seba do zrkadla a bola príjemne prekvapená – zeleň zvýraznila ryšavosť jej vlasov a pridala jas farbe jej očí. Obrátila sa k Lukeovi. „No, čo myslíš?“

Opieral sa o zárubňu s rukami vo vreckách. Pri pohľade na ňu mu tvárou preletel tieň. „Tvoja mama mala v tvojom veku presne taký kabát.“ Viac nepovedal.

Clary zovrela manžety kabáta a zaborila prsty do mäkkého materiálu. Pripomienka mamy a Lukeov smutný výraz jej vohnali slzy do očí. „Dnes za ňou pôjdeme, však?“ spýtala sa. „Chcem sa s ňou pred odchodom rozlúčiť a povedať jej – povedať jej, čo idem urobiť. Že sa z toho dostane.“

Luke prikývol. „Áno, pôjdeme za ňou. A, Clary?“

„Čo?“ Najradšej by sa naňho nebola pozrela, ale keď sa tak stalo, uľavilo sa jej, lebo smútok bol z jeho očí preč.

Usmial sa. „Normál nie je niečo až také úžasné, ako sa vo všeobecnosti myslí.“

Simon pozrel najprv na papier v ruke a potom s očami privretými pred popoludňajším slnkom na katedrálu. Inštitút čnel proti vysokej modrej oblohe, žulová hora s lomenými oblúkmi namiesto okien, obklopená vysokým kamenným múrom. Z ríms sa škerili tváre chrličov, ktoré akoby ho vyzývali, či si trúfne pristúpiť ku vchodu. Vyzeralo to inak, ako keď tu bol prvý raz – zamaskované na ruinu, lenže čary na Dolnosvetanov nepôsobia.

Nepatříš sem. Boli to ostré slová, ostré ako kyselina. Simon si nebol istý, či to prehovoril chrlič, alebo hlas v jeho vnútri. *Toto je kostol a ty si zatratený.*

„Ticho buď,“ zamrmal nesmelo. „Kostoly sú mi fuk. Som žid.“

Do kamenného múru bola vsadená filigránska železná brána. Simon priložil ruku na závoru, viac-menej rátajúc s tým, že mu ju popáli, ale nič sa nestalo. Brána zrejme nie je ktovieako svätá. Potisol ju, otvoril, a keď bol v polovici popraskaného kamenného chodníčka, začul neďaleko hlasy – niekoľko známych hlasov.

A možno nie neďaleko. Skoro zabudol, ako sa mu po premenie zlepšil sluch, podobne ako zrak. Znelo to, akoby hlasy počul priamo za chrbtom, no keď kráčal po úzkom chodníčku okolo